

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **DIMARY INVESTMENTS s.r.o.**, IČO: 248 44 047, se sídlem Tkalcovská 874/3a, Brno, zast. JUDr. Monikou Novotnou, advokátkou, se sídlem Velkopřevorské náměstí 644/1a, Praha 1, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 8. 2020, č. j. 19360-14/2020-900000-311, ze dne 31. 8. 2020, č. j. 19360-15/2020-900000-311, ze dne 31. 8. 2020, č. j. 19360-16/2020-900000-311, ze dne 31. 8. 2020, č. j. 19360-17/2020-900000-311, a ze dne 22. 9. 2020, č. j. 19360-18/2020-900000-311, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 12. 2021, č. j. 29 Af 68/2020-89,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalovaný shora označenými rozhodnutími zamítl odvolání žalobce a potvrdil celkem 5 rozhodnutí (dodatečných platebních výměrů) Celního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále též „celní úřad“) ze dne 29. 7. 2019:

- č. j. 8611-50/2019-530000-51, kterým celní úřad žalobci dodatečně vyměřil konečné antidumpingové clo ve výši 711.471 Kč;
- č. j. 8611-51/2019-530000-51, kterým celní úřad žalobci dodatečně vyměřil konečné antidumpingové clo ve výši 561.705 Kč;

- č. j. 8611-52/2019-530000-51, kterým celní úřad žalobci dodatečně vyměřil konečné antidumpingové clo ve výši 196.483 Kč;
- č. j. 8611-53/2019-530000-51, kterým celní úřad žalobci dodatečně vyměřil konečné antidumpingové clo ve výši 571.652 Kč
- a č. j. 8611-54/2019-530000-51, kterým celní úřad žalobci dodatečně vyměřil konečné antidumpingové clo ve výši 569.520 Kč (dále též „platební výměry“).

[2] Žalovaný takto rozhodl podle § 116 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v rozhodném znění (dále jen „DŘ“), s přihlédnutím k zákonu č. 242/2016 Sb., celní zákon, k nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013, kterým se stanoví celní kodex Unie (dále též „celní kodex“), k nařízení Rady (EHS) č. 2658/1987 o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku, ve znění prováděcího nařízení Komise (ES) č. 2016/1821, kterým se mění příloha I nařízení Rady (EHS) č. 2658/87 o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku (dále též „celní sazebník“), a k prováděcímu nařízení Rady (EU) č. 585/2012, kterým se ukládá konečné antidumpingové clo na dovoz určitých bezešvých trubek a dutých profilů ze železa nebo oceli pocházejících z Ruska a Ukrajiny na základě přezkumu před pozbytím platnosti podle čl. 11 odst. 2 nařízení (ES) č. 1225/2009 a kterým se zastavuje řízení o přezkumu před pozbytím platnosti týkající se dovozu určitých bezešvých trubek a dutých profilů ze železa nebo oceli pocházejících z Chorvatska (dále též PNR 585).

[3] Žalobce podal proti rozhodnutím žalovaného žaloby, které následně krajský soud usnesením ze dne 15. 2. 2021, č. j. 29 Af 68/2020-55, spojil ke společnému projednání. Podle žalobce se žalovaný účelově spokojil s tvrzením ruských orgánů, aniž by jakkoli ověřoval jeho pravdivost, přičemž na základě těchto tvrzení a informací stažených z internetu a přeložených pomocí Google překladače učinil závěr o hodnotě CEV (hodnota uhlíkového ekvivalentu) vztahující se ke všem kontrolovaným prohlášením, byť byli dodavateli dovezeného zboží různí výrobci. O účelovosti postupu žalovaného svědčí též skutečnost, že žalobce sám vyzval dodavatele zboží, aby mu poskytli údaje o jeho chemickém složení, což se setkalo s negativními odpověďmi. Skutečnost, že se údaje o chemickém složení materiálu objevily až v rámci šetření ruských orgánů, nasvědčuje tomu, že se zřejmě dožádaný subjekt snažil vyhovět orgánům svého domovského státu, aniž by skutečně ztotožnění daného chemického složení s dovezeným zbožím bylo bez jakýchkoli pochybností prokázáno. V současné době neexistuje konkrétní vzorek předmětného zboží, který by bylo možné podrobit chemické analýze, přičemž žalobce ani jeho zástupce nebyli v rámci celního řízení upozorněni na nutnost zajistit takový vzorek. Neexistuje žádná závazná norma, která by stanovila chemické složení materiálu splňujícího požadavky ruské pevnostní normy GOST 632-80. Neexistuje žádný důkaz prokazující, že údaje o chemickém složení trubek předložené ruskými orgány se týkají zboží vztahujícímu se k předmětné celní deklaraci.

[4] Daný případ je nutno posoudit ve shodě s úpravou celního kodexu, který však nestanoví, že by byl dovozce zboží povinen předběžně vzorky zboží odebrat pro případ následné kontroly. Z čl. 15 odst. 2 celního kodexu vyplývá, že v případě nepřímého zastoupení stíhají povinnosti i odpovědnost nepřímého celního zástupce. Žalovaný i přesto dovozuje přímou odpovědnost žalobce. Pro KN 7304 29 10 existují jen dvě podpoložky

pokračování

Taric, a to 20 a 80. Liší se pouze ve stanovení hodnoty CEV. Při propuštění dováženého zboží do volného oběhu nebyly ze strany celních orgánů vyžadovány žádné dokumenty vztahující se k hodnotě CEV dováženého zboží a dovážené zboží bylo vyvezeno z České republiky. Žalovaný napadené rozhodnutí postavil na jediném důkazu, a to tabulce zveřejněné na internetu, ohledně níž není na jisto postaveno, že se vztahuje byť jen k jedinému dovozu v předmětné věci. V celním řízení nebyl proveden důkaz, ze kterého by jednoznačně a nezpochybnitelně vyplývalo, že zboží má být zařazeno do podpoložky 7304 29 10 20. Žalovaný byl žalobcem informován, že celní orgány při propuštění zboží do volného oběhu nevyžadovaly doložení chemického složení nebo atest hodnoty CEV. Ani z celních předpisů taková povinnost žalobce nevyplývá. Za této situace nelze chybějící údaj získat z listiny, která nemůže být přípustným důkazem, neboť není nijak prokázáno její spojení s předmětnými deklaracemi. S ohledem na to měly celní orgány ve shodě se zásadou *in dubio pro mitius* rozhodnout o zařazení, které je pro žalobce příznivější, tedy akceptovat zařazení provedené žalobcem.

[5] Krajský soud v Brně označeným rozsudkem žalobu zamítl. Dospěl k závěru, že žalovaný učinil veškeré kroky nezbytné k úplnému zjištění skutkového stavu věci, o čemž svědčí i rozsah doplněných podkladů, přičemž nelze akceptovat tvrzení žalobce, že tak učinil účelově. Žalobce nedoložil, na základě jakých podkladů byl v předmětných celních prohlášeních deklarován kód Taric 80 s nulovou sazbou cla. Logicky tak nebyla prokázána správnost a pravdivost tvrzení, že CEV dovezených trubek přesahuje hodnotu 0,86, a to v situaci, kdy běžná produkce trubek této hodnoty nedosahuje, jak vyplývá z obsahu spisu. Žalovaný dokumentaci získanou ve spolupráci s ruskými orgány porovnal s podklady, které k danému případu předložil žalobce, a dospěl k jednoznačnému závěru, že z údajů poskytnutých ruskými orgány o chemickém složení oceli je zřejmé, že hodnota CEV nepřesahuje hodnotu 0,86. Nejednalo se o žádné „neoficiální“ informace z neověřeného zdroje, nýbrž o informace získané na základě součinnosti s ruskými celními orgány v rámci mezinárodní spolupráce na základě Dohody o partnerství a spolupráci, kterou se zakládá partnerství mezi Evropskými společenstvími a jejich členskými státy na jedné straně a Ruskou federací na straně druhé. Žalovaný svůj závěr neformuloval pouze na základě takto získaných informací, nýbrž skutkový stav doplnil o celou řadu dalších podkladů, získaných vlastní činností, které v odůvodnění napadených rozhodnutí důkladně rekapituloval. Tvrzení o neodbornosti skutkových zjištění lze konstatovat spíše ve vztahu k postupu celního úřadu, nikoliv však k postupu žalovaného, který naopak tím, že důkladně doplnil skutková zjištění a svá rozhodnutí založil na celé řadě podkladů, zhojil nedostatky postupu celního úřadu.

[6] Postup i právní názor žalovaného ob stojí i ve světle žalobcem odkazovaných závěrů rozsudku NSS č. j. 2 Afs 251/2015-272. Žalovaný dospěl ke správnému závěru, že je jednoznačně a bez jakýchkoliv pochybností prokázáno, že hodnota CEV žalobcem dovezeného zboží je nižší než 0,86, a právě proto spadá toto zboží do kódu Taric 20 a podléhá antidumpingovému clu na základě PNR 585. Žalobce, který měl nést důkazní břemeno, opak či odlišný stav věci nedoložil, pouze prokázal, že zařazení zboží do podpoložky KN 7304 29 10 je správné, avšak nedoložil, proč a na základě jakých podkladů byl v daném případě deklarován kód Taric 80, který žalobce (jeho zástupce) za účelem

vyhotovení celních prohlášení sám poskytl. Dle žalovaného žalobce (ani jeho zástupce) neprokázali, že dané zboží má natolik výjimečné složení, že jeho CEV přesahuje hodnotu 0,86, aby oprávněně spadalo do kódu Taric 80 a nepodléhalo antidumpingovému clu, jak bylo uvedeno v celním prohlášení, ačkoliv to bylo jejich povinností. Žalobce nijak nedoložil, že by se pokusil získat doklady o chemickém složení dovezeného zboží, jak tvrdí v jednom ze svých podání. Naopak, od počátku tvrdí, že chemické složení zboží nezná a ani znát nebude.

[7] Žalovaný nekonstatoval porušení povinnosti žalobce spočívající v odebrání vzorků zboží pro případ následné kontroly. Pouze zdůraznil, že dle celního kodexu to je primárně žalobce, kdo nese odpovědnost za správnost deklarovaných údajů a má povinnost mít ve vlastnictví podklady nezbytné pro propuštění zboží do navrženého režimu. Proto má každá osoba zúčastněná na celních formalitách povinnost poskytnout celním orgánům všechny potřebné doklady a informace pro splnění těchto formalit, a především celních kontrol. Žalobcem předeštěná argumentace stran výkladových pravidel kombinované nomenklatury je irelevantní, neboť sporné není zařazení zboží podle relevantních předpisů, ale údaje a podklady ke stanovení hodnoty CEV, na jejichž základě k takovému zařazení ze strany žalovaného došlo. Celní řízení je založeno na tom, že dovozce má veškeré podklady potřebné k propuštění zboží do zamýšleného režimu a celní orgány zboží bezprostředně propustí, pokud tomu nebrání jakékoliv překážky. Celní úřad tedy správnost, pravdivost či podloženost údajů nezkoumal, a proto logicky žádný hutní atest nebo jiný důkaz hodnoty CEV dovezeného zboží nepožadoval. Žalobce mohl a měl po dovozu daného zboží odebrat vzorky dovezeného zboží a tyto podrobit laboratornímu zkoumání právě proto, aby v souladu s čl. 134 odst. 2 celního kodexu a s principy celního řízení mohl správně vyplnit celní prohlášení a získat potřebné doklady a informace, jimiž měl při kontrole disponovat.

[8] Podle judikatury Soudního dvora Evropské unie (dále též „SDEU“) lze kontrolu zboží po jeho propuštění a následnou změnu sazebního zařazení realizovat na základě písemných dokumentů, aniž by celní orgány zboží fyzicky kontrolovaly. Uvedené závěry SDEU úzce souvisí s povinnostmi dotčených osob uvádět o dovezeném zboží podrobně údaje potřebné pro uplatnění právních předpisů v souvislosti s propuštěním zboží do příslušného režimu a současně správnost a pravdivost poskytnutých informací o dovezeném zboží celním orgánům při kontrolách prokázat. Pokud kontrolovaná osoba těmito povinnostem nedostojí, celní orgány vychází z vlastních, i když ne vždy zcela detailních, zjištění. Pokud kontrolovaná osoba za této situace tvrdí jiné skutečnosti, je povinna je řádně prokázat. To platí i pro žalobce, který pouze odmítal podklady shromážděné žalovaným, aniž by sám CEV dovezeného zboží jakkoliv doložil.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného a další podání stran

[9] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, ve které předně namítl jeho nepřezkoumatelnost. Krajský soud totiž uvedl, že žalovaný nevycházel jen z podkladů ruských orgánů, ale doplnil je o celou řadu dalších podkladů, aniž by specifikoval, který z daných podkladů skutečně potvrzuje chemické složení dovezeného zboží. Napadený rozsudek je dále vnitřně rozporný, neboť krajský soud

pokračování

v bodu 25. napadeného rozsudku souhlasil s konstatováním stěžovatele k absenci povinnosti odebrat z dováženého zboží vzorky, avšak současně z toho nedovodil nezákonnost rozhodnutí žalovaného.

[10] Výsledná hodnota CEV, která byla základem pro výpočet antidumpingového cla, nebyla řádně skutkově zjištěna, ale toliko uměle vypočtena, a tudíž pro její výpočet není opora v provedených důkazech. Podklady od ruských orgánů jsou neověřené, neprovázané se skutečně dovezeným zbožím, pročez nemohou být považovány za důkazy ve smyslu správního práva. Pokud byla hodnota CEV určena na základě těchto podkladů, jedná se o nepřipustný výpočet podle pomůcek. Nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívá též v tom, že absence poučení ze strany celních orgánů je vykládána v neprospěch stěžovatele, který měl předpokládat, že *pro futuro* bude muset uchovávat vzorky propuštěného zboží. Ačkoli celní orgány neprokázaly skutečné chemické složení zboží, bylo důkazní břemeno k vyvrácení výpočtu antidumpingového cla podle pomůcek přesunuto bez dalšího na stěžovatele. Ze dvou možných variant závěru o antidumpingovém clu vycházely celní orgány z varianty, která byla v neprospěch stěžovatele, tedy v rozporu se zásadou *in dubio pro libertate*. V současné době neexistuje konkrétní vzorek předmětného zboží, který by bylo možné podrobit chemické analýze, a stěžovatel, resp. jeho nepřímý zástupce, nebyl v rámci celního řízení upozorněn na nutnost uchovat vzorky. Neexistuje žádná závazná norma, která by bez jakýchkoli pochybností stanovila chemické složení materiálu podle ruské normy GOST 632-80. Neexistuje důkaz, že dovezené zboží skutečně odpovídalo ruské normě GOST 632-80 ani důkaz, který by provázal podklady ruských orgánů nebo podklady získané na ruském internetu s fakticky dovezeným zbožím. V celním řízení nebyl proveden důkaz, ze kterého by jednoznačně vyplývalo, že zboží má být zařazeno pod Taric 7304291020.

[11] Při proclení zboží je nutno postupovat v souladu s celním kodexem, který neukládá dovozci zboží povinnost předběžně odebrat vzorky pro případ následné kontroly. Pokud takovou povinnost dovodil žalovaný, pak jde o svévoli při výkladu právního předpisu, která byla nezákonně krajským soudem aprobevována. Nadto se žalovaný s tím, že odpovědnost za správnost a úplnost informací v celním prohlášení nese osoba, která jej učinila, vypořádal nezákonně tak, že odpovědnost má sice zástupce, současně však tím spíše stěžovatel. Stěžovatel dále podrobně shrnul pravidla kombinované nomenklatury stanovené unijním právem. Pro KN 7304 29 10 existují dvě položky Taric, a to 20 a 80. Liší se pouze stanovením hodnoty CEV, které je zjistitelné jen z analýzy chemického složení zboží. Napadená rozhodnutí i rozsudek vycházejí jen z neztotožněných podkladů, a jsou proto nezákonné. Při určení zařazení do podpoložky Taric je povinností celních orgánů založit své rozhodnutí na objektivních a přezkoumatelných kritériích. Atest hodnoty CEV i podklady, z nichž mohl být exaktně určen, byly na stěžovateli požadovány až *ex post*, s víceletým odstupem od propuštění zboží do volného oběhu, kdy bylo celním orgánům zřejmé, že je nebude mít stěžovatel k dispozici. Postup celních orgánů je v rozporu se zásadou *in dubio pro mitius*. Není možné souhlasit s názorem soudu, že pro zajištění zákonnosti je postačující, když byl stěžovatel s postojem žalovaného řádně obeznámen a měl možnost se k jeho stanovisku vyjádřit.

[12] Judikatorní závěry citované v bodech 29. a 30. napadeného rozsudku nejsou pro prokázání zákonnosti rozhodnutí žalovaného relevantní. Stěžovatel nezpochybňuje možnost celních orgánů zahájit kontrolu dovozu zboží poté, co bylo propuštěno do příslušného celního režimu, ani povinnost předložit celním orgánům doklady ke zboží, které má k dispozici. Za nezákonné považuje závěry aprobující povinnosti stěžovatele nad rámec zákona, konkrétně uchovávat vzorky zboží k jeho možné následné chemické analýze s tím, že pokud tyto vzorky nemá, není schopen vyvrátit zařazení zboží do položky podléhající antidumpingovému clu. Nezákonné je i vyměření cla podle pomůcek.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že celní orgány nevyžadovaly, aby stěžovatel odebíral vzorky dovezeného zboží a uchovával je pro účely celních kontrol. Oprávněně vyžadovaly prokázání správnosti a pravdivosti tvrzení učiněných do celních prohlášení podaných na jeho účet a v této souvislosti žalovaný argumentoval zněním čl. 134 odst. 2 celního kodexu. Povinností stěžovatele bylo prokázat, že jím dovezené zboží bylo správně deklarováno jako trubky, jejichž CEV přesahuje hodnotu 0,86. To však neučinil a pouze účelově napadal zjištění, která postupně činil žalovaný. Hodnota CEV byla opakovaně vypočtena na základě shromážděných podkladů, přičemž bylo spolehlivě zjištěno, že běžná produkce trubek pro těžbu ropy nebo plynu hodnoty CEV 0,86 nedosahuje. Bylo věcí stěžovatele, jakým způsobem deklarovaný údaj prokáže. Celní orgány na stěžovatele důkazní břemeno nepřesunuly, ze zákona byl povinen prokázat správnost a pravdivost tvrzení učiněných do celních prohlášení. V tomto směru byl stěžovatel zcela nečinným a naopak se vyjadřoval tak, že požadované informace nemá a mít nebude. Účelově tak spoléhal na to, že se celním orgánům po propuštění zboží do volného oběhu již nepodaří hodnotu CEV jím dovezeného zboží zjistit.

[14] Stěžovatel nedoložil, že se jím poskytnuté informace vztahují právě k jím dovezenému zboží, ačkoliv to bylo jeho povinností. Žádné dvě reálné varianty stavu věci tedy neexistují, žalovaný proto nemohl vycházet z varianty, která je v neprospěch stěžovatele. Zásada *in dubio pro libertate* tak nemohla být porušena. Postup celních orgánů nenese znaky svévole, neboť celní orgány žádné stěžovatelem tvrzené povinnosti týkající se uchovávání vzorků na stěžovateli nevymáhaly. Ověřování celních prohlášení zpravidla probíhá až po propuštění zboží do příslušných režimů. Stěžovatel byl povinen již při vyřizování celních formalit souvisejících s dovozem zboží disponovat všemi potřebnými doklady a informacemi a kdykoliv je na žádost celních orgánů poskytnout. Současně byl povinen tyto doklady a informace uchovávat po dobu 10 let. Z nedodržování povinností nemohou pro stěžovatele plynout žádné výhody, například ve formě nulového cla, oproti jiným dovozcům, kteří předpisy dodržují. Žalovaný ve spolupráci s orgány země vývozu zjistil chemické složení dovezeného zboží a na jeho základě vypočetl hodnotu CEV. Zjistit chemické složení dovezeného zboží a na základě toho vypočítat hodnotu CEV lze i na základě shromážděné dokumentace, a to obzvláště tedy, pokud je opatřena ve spolupráci se zemí vývozu, kdy orgány země vývozu prováděly šetření u vývozce daného zboží a jeho dodavatelů. K vyměření cla podle pomůcek v daném případě nedošlo.

[15] V replice stěžovatel namítl, že i současná geopolitická a vojenská situace v Rusku ukazuje, jak nulovou hodnotu mají u oficiálních ruských orgánů principy zákonnosti výkonu státní správy nebo samotné hledání pravdy. Je proto vyloučeno, aby se jakákoli

pokračování

jiným prokazatelným způsobem neověřená vyjádření ruských orgánů stala měřítkem pravdy a podkladem pro poškození subjektu v České republice. Nebylo prokázáno, že by se skutečně podklady od ruských orgánů vztahovaly k předmětnému zboží a měly důkazní hodnotu, pokud jde o chemické složení materiálu, ze kterého bylo zboží vyrobeno.

[16] Žalovaný v duplice uvedl, že zjištění celních orgánů vycházela při důkazní nečinnosti stěžovatele také z dalších podkladů, jako například ze zjištění Komise a OLAF, vědeckého zkoumání oceli a z odborné literatury. Spolupráce se zemí vývozu proběhla na přelomu roků 2019/2020, kdy současná ruská agrese na Ukrajině ještě zdaleka neprobíhala, EU s Ruskem běžně spolupracovala a nebyl žádný důvod se domnívat, že poskytnuté údaje nejsou správné. Krom toho poskytnutí údajů, které vedlo k doměření antidumpingového cla, šlo v důsledku proti zájmům Ruska a proti podpoře tehdejšího ruského exportu hutních výrobků. Žalovanému není jasné, proč by Rusko sdělovalo nesprávné či nepravdivé údaje o zboží z Ruska vyvezeném, které ve skutečnosti vedly k jeho zatížení clem.

IV. Posouzení kasační stížnosti

[17] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 4 s. ř. s.].

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu mimo jiné pro vadu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku je přitom vadou tak závažnou, že se jí Nejvyšší správní soud musí podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat i z úřední povinnosti.

[20] Za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou považována zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v určitých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33).

[21] Nejvyšší správní soud konstatuje, že v tomto ohledu nelze považovat napadený rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Krajský soud vystihl podstatu věci, řádně vypořádal veškeré žalobní námitky, podrobně zhodnotil tvrzení stěžovatele a obsah správního spisu, a poté dospěl k závěru, že žalovaný zjistil dostatečně skutkový stav stran chemického složení oceli předmětného zboží a dospěl ke správnému závěru, že bylo prokázáno, že hodnota CEV stěžovatelem dovezeného zboží je nižší než 0,86, proto spadá do kódu Taric 20. Krajský soud sice skutečně uvedl, že žalovaný nevycházel jen z podkladů ruských orgánů, nýbrž skutkový stav doplnil o celou řadu dalších podkladů získaných na základě vlastních zjištění, které v odůvodnění napadených rozhodnutí velmi důkladně rekapituluje. Současně uvedl, že nepovažuje za nezbytné tyto podklady podrobněji rozvádět a postačí na ně toliko odkázat, tak jak jsou shrnuty na s. 16 – 23 rozhodnutí žalovaného (srov. bod 23. napadeného rozsudku). Takové shrnutí podkladů nepovažuje zdejší soud za nepřezkoumatelné, neboť by v posuzovaném případě nebylo účelné, aby krajský soud podrobně rekapituloval veškeré podklady obsažené ve správním spisu, které navíc již poměrně podrobně vyjmenoval v bodu 20. napadeného rozsudku. Stejně jako si krajský soud může osvojit závěry žalovaného se souhlasnou poznámkou (srov. např. rozsudky NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 119/2005-118, č. 1350/2007 Sb. NSS, a ze dne 13. 2. 2019, č. j. 5 Afs 126/2017-43), obdobně tak může učinit v případě rekapitulace jednotlivých podkladů, pokud je napadené rozhodnutí řádně odůvodněno a podklady jsou v něm srozumitelně shrnuty (což bylo v posuzovaném případě splněno, viz níže).

[22] Napadený rozsudek netrpí ani vadou vnitřní rozpornosti, jak mu vytýká stěžovatel, neboť závěry napadeného rozsudku nelze vnímat izolovaně bez kontextu celého odůvodnění. Krajský soud dal sice za pravdu stěžovateli, že celní kodex nestanoví povinnost dovozce zboží předběžně vzorky odebrat pro případ následné kontroly. Současně však uvedl, že takovou povinnost, resp. její porušení žalovaný v napadených rozhodnutích nijak nekonstatoval, když pouze zdůraznil, že dle celního kodexu to je primárně stěžovatel, kdo nese odpovědnost za správnost deklarovaných údajů a má povinnost mít ve vlastnictví podklady, které jsou nezbytné pro aplikaci právních předpisů v souvislosti s propuštěním zboží do navrženého režimu (viz bod 25. napadeného rozsudku). Krajský soud tedy sice souhlasil s obecným tvrzením stěžovatele ohledně absence povinnosti uchovávat vzorky zboží v právních předpisech, neshledal však, že by tuto povinnost žalovaný v napadeném rozhodnutí zohledňoval, resp. konstatoval její porušení. V tomto smyslu je napadený rozsudek srozumitelný a žádnou rozpornost v jeho odůvodnění zdejší soud nenalezl.

[23] Nejvyšší správní soud se dále zabýval zbylou kasační argumentací, která spočívá v nesouhlasu stěžovatele se zjištěním skutkového stavu stran výsledné hodnoty CEV zboží dováženého stěžovatelem, která byla základem pro výpočet antidumpingového cla v souzené věci. Podstatou sporu mezi účastníky je, zda se na zboží (pažnice, čerpací a vrtné trubky), které stěžovatel dovezl z Ruska v roce 2017, vztahovalo antidumpingové clo dle prováděcího nařízení Rady (EU) č. 585/2012 . Čl. 1 odst. 1 tohoto nařízení stanoví: *Ukládá se konečné antidumpingové clo z dovozu bezešvých trubek a dutých profilů ze železa nebo oceli kruhového průřezu, s vnějším průměrem nejvýše 406,4 mm, s hodnotou uhlíkového ekvivalentu (CEV) nejvýše 0,86 podle vzorce a chemického rozboru Světového svářečského institutu*

pokračování

(IIW) (v současnosti kódů ex730411 00, ex730419 10, ex730419 30, ex730422 00, ex730423 00, ex730424 00, ex730429 10, ex730429 30, ex730431 80, ex730439 58, ex730439 92, ex730439 93, ex730451 89, ex730459 92 a ex730459 93 (kódy TARIC 7304110010, 7304191020, 7304193020, 7304220020, 7304230020, 7304240020, 7304291020, 7304293020, 7304318030, 7304395830, 7304399230, 7304399320, 7304518930, 7304599230 a 7304599320) a pocházejících z Ruska a z Ukrajiny.

[24] Žalovaný učinil závěr, že CEV zboží dovezeného stěžovatelem nepřesahuje hodnotu 0,86. Předmětné zboží tak podléhá antidumpingovému clu a mělo být zařazeno do kódu Taric 20, nikoli kódu Taric 80, jak chybně deklaroval stěžovatel. Stěžovatel naopak zastává názor, že předmětné zboží správně v celním prohlášení deklaroval pod kódem Taric 80 (neboť hodnota CEV je vyšší než 0,86), protože nepodléhá antidumpingovému clu. Celní orgány podle stěžovatele nezjistily dostatečně skutkový stav věci týkající se zařazení předmětného zboží pod kód Taric 20.

[25] Pro přehlednost kasační soud poznamenává, že oba výše uvedené kódy Taric představují opatření v rámci obchodní politiky EU. TARIC (*Tarif Intégré Communautaire*) tedy obsahuje veškerá obchodní opatření stanovená v právních předpisech Unie, ať už tarifních, zemědělských či obchodních. TARIC má podobu internetové databáze a je denně aktualizován (srov. rozsudky NSS ze dne 23. 3. 2011, č. j. 1 Afs 101/2010 - 9, či ze dne 30. 3. 2016, č. j. 2 Afs 251/2015-272). Základním předpisem na úrovni EU, který upravuje kombinovanou nomenklaturu, Taric a sazební zařazení zboží, je nařízení Rady (EHS) č. 2658/87 ze dne 23. července 1987 o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku; pro projednávaný případ ve znění nařízení Rady (ES) č. 254/2000 ze dne 31. ledna 2000, kterým se mění nařízení (EHS) č. 2658/87 o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku, a ve znění prováděcího nařízení Komise (ES) č. 2016/1821, kterým se mění příloha I nařízení Rady (EHS) č. 2658/87 o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku.

[26] Nařízení Rady (EHS) č. 2658/87 zavedlo kombinovanou nomenklaturu založenou na osmimístných číselných kódech a slovním popisu zboží, která splňuje požadavky jak společného celního sazebníku, tak statistiky zahraničního obchodu Společenství a jiných politik Společenství týkajících se dovozu a vývozu zboží. Kombinovaná nomenklatura sestává z harmonizovaného systému popisu a číselného označování zboží Světové celní organizace (prvních šest čísel), dalšího třídění Společenství k této nomenklatuře (podpoložky kombinované nomenklatury na sedmém a osmém místě), předběžných ustanovení, doplňkových poznámek ke třídám a kapitolám a poznámek pod čarou vztahujících se k podpoložkám kombinované nomenklatury. Kombinovaná nomenklatura je uvedena v příloze I. cit. nařízení včetně celních sazeb a je každoročně novelizována prováděcím nařízením Komise.

[27] Článek 2 nařízení Rady (EHS) č. 2658/87 pak ukládá Komisi, aby zavedla integrovaný sazebník Evropských společenství (dále jen „Taric“), jenž splňuje požadavky společného celního sazebníku, statistiky zahraničního obchodu a obchodní, zemědělské a jiných politik Společenství týkajících se dovozu nebo vývozu zboží. Tento sazebník se zakládá na

kombinované nomenklatuře a skládá se z a) opatření stanovených v tomto nařízení; b) doplňkového třídění Společenství (dále jen „podpoložky Taricu“), nezbytného k provádění specifických opatření Společenství uvedených v příloze II; c) jakýchkoli jiných informací nezbytných pro uplatňování nebo správu kódů Taricu a doplňkových kódů vymezených v čl. 3 odst. 2 a 3; d) sazeb cel a jiných dovozních nebo vývozních poplatků, včetně osvobození od cla a preferenčních cel uplatňovaných při dovozu nebo vývozu specifického zboží; e) opatření uplatňovaných při vývozu nebo dovozu specifického zboží, uvedených v příloze II. Podle čl. 3 odst. 2 nařízení jsou podpoložky Taricu určeny devátým a desátým místem, tvořícím spolu s číselnými kódy kombinované nomenklatury číselné kódy Taricu. Neexistuje-li žádné další třídění Společenství, označí se deváté a desáté místo číslicemi „00“. Podle čl. 5 odst. 1 nařízení používá Komise a členské státy Taric při uplatňování opatření Společenství týkajících se dovozu do Společenství a vývozu z něj. Podle druhého odstavce téhož ustanovení se kódy Taricu a doplňkové kódy použijí na veškerý dovoz a případně vývoz zboží zahrnutého v odpovídajících podpoložkách. V souladu s čl. 6 nařízení Komise zajišťuje zavedení, aktualizaci, správu a zveřejnění Taricu a využívá přitom podle možností prostředků automatického zpracování dat.

[28] V posuzovaném případě bylo dovezené zboží zařazeno do kódu KN 7304 29 10, přičemž o tomto zařazení nebylo mezi účastníky sporu. Kód Taric 20 představuje ve vztahu ke kódu KN 7304 29 10 obchodní opatření odkazující na to, že dané zboží podléhá antidumpingovému clu ve smyslu nařízení č. 585/2012, tj. má hodnotu CEV nejvýše 0,86. Naopak kód Taric 80 ve vztahu ke kódu KN 7304 29 10 stanoví, že zboží antidumpingovému clu nepodléhá (neboť hodnota CEV je vyšší než 0,86).

[29] Z obsahu správního spisu zdejší soud dále ověřil, že stěžovatel dovezl z Ruska od jediného ruského vývozce (společnost OOO NTC „RINGO“, dále „Ringo“) v pěti případech pažnice, čerpací a vrtné trubky používané při vrtné těžbě ropy nebo plynu, bezešvé, s vnějším průměrem nepřesahujícím 168,3 mm. Všech pět zásilek stěžovatelem dovezených trubek bylo propuštěno do volného oběhu na návrh stěžovatele, resp. jeho nepřímého zástupce (Celní jednatelství Zelinka s.r.o.). Podání celních prohlášení a propuštění zboží do volného oběhu bylo realizováno na Celním úřadu pro hlavní město Prahu. V kolonkách 33 všech pěti podaných celních prohlášení byl deklarován kód KN 7304 29 10 s kódem Taric 80 se sazbou cla 0 %. V kolonkách 34 všech pěti celních prohlášení byl deklarován kód RU, tedy prohlašovanou zemí původu byla ve všech pěti případech Ruská federace (nepreferenční původ). Uvedením kódu Taric 80 v kolonkách 33 všech pěti výše uvedených celních prohlášení bylo ze strany stěžovatele, resp. jeho zástupcem deklarováno, že hodnota CEV vypočítaná podle vzorce Světového svářečského institutu (IIW) je v případě dovezeného zboží vyšší než 0,86, a právě proto dovezené zboží nemělo dle deklarovaných údajů podléhat antidumpingovému clu.

[30] Dne 29. 1. 2019 zahájil celní úřad u stěžovatele kontrolu po propuštění zboží zaměřenou na ověření správnosti sazebního zařazení zboží v případě šesti celních prohlášení. Výsledky kontroly po propuštění zboží jsou shrnuty ve Zprávě o kontrole po propuštění zboží ze dne 17. 7. 2019, č. j. 8611-47/2019-530000-51. Proti výsledkům kontroly u jednoho z celních prohlášení stěžovatel nic nenamítal (kontrola zde byla ukončena dříve, viz oznámení o ukončení kontroly ze dne 22. 5. 2019,

pokračování

č. j. 8611-32/2019-530000-51), proto žalovaný rozhodoval o celkem pěti celních prohlášeních, resp. o odvolání proti pěti dodatečným platebním výměrům. Podle obsahu zprávy o kontrole celní úřad zjistil ze stěžovatelem předložených podkladů, že dovezené zboží je vyrobeno z oceli pevnostní skupiny M podle normy GOST 632-80 (tři případy), resp. jejího ekvivalentu P110 (dva případy), sazební zařazení do kódu KN 7304 29 10 bylo deklarováno správně. Avšak na základě stěžovatelem předložených podkladů nebylo možné ověřit správnost deklarovaného kódu Taric 80. Celní úřad postupoval tak, že v případě trubek vyrobených podle normy GOST 632-80 do vzorce pro výpočet CEV dosadil hodnoty procentuálního obsahu jednotlivých chemických prvků, které našel v Technickém katalogu společnosti TMK vyhledaném na internetu, v případě trubek vyrobených podle standardu P110 dosadil do vzorce pro výpočet CEV hodnoty procentuálního obsahu jednotlivých chemických prvků, které našel na internetových stránkách společnosti CTC. Celní úřad na základě takto zjištěného stavu věci vypočetl, že hodnota CEV dovezeného zboží je ve výši 0,607 (pevnostní skupina M dle GOST 632-80), resp. 0,78 (P110). Celní úřad tak dospěl k závěru, že byl nesprávně deklarován kód Taric 80 namísto správného kódu Taric 20 a že dovezené zboží podléhá antidumpingovému clu. Žalovaný však považoval závěry celního úřadu za neprůkazné, neboť celní úřad doměřil antidumpingové clo na základě dokumentace, která se nevztahovala přímo k dovezenému zboží a nijak nevysvětlil proč tak učinil. Z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu tak žalovaný přistoupil k doplnění podkladů ve smyslu § 115 DŘ (viz dále).

[31] Pokud jde o prokazování skutkového stavu v řízení před celními orgány, uplatní se specifické zásady daňového řízení (k tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Afs 216/2016-38). Jak Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 31. 1. 2005, č. j. 4 As 1/2003-71, č. 542/2005 Sb. NSS, „[p]okud celní orgán jako správce daně v souladu s § 31 odst. 8 písm. c) zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, prokáže existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost či správnost účetnictví, evidencí či záznamů vedených celním (daňovým) subjektem, je důkazní břemeno na celním subjektu, jehož povinností podle § 31 odst. 9 citovaného zákona je navrhnout či označit důkazy, které mají potvrdit skutečnosti jím uvedené v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl celním orgánem v průběhu celního řízení vyzván. Pokud celní subjekt toto důkazní břemeno neunes, celní orgán podle okolností uloží povinnost zaplatit clo v jiné výši, než odpovídá údajům uvedeným celním subjektem při propuštění dovezeného zboží do volného oběhu“ (pozn. NSS v současnosti viz § 92 daňového řádu).

[32] Nejvyšší správní soud nepovažuje za důvodnou námitku, že žalovaný nezjistil dostatečně skutečný stav věci. Žalovaný vycházel při posuzování hodnoty CEV dovezeného zboží z celé řady podkladů, a to jak získaných součinností se stěžovatelem (zejm. vlastnosti a rozměry zboží, technická dokumentace, obchodní doklady, doklady kvality, certifikáty kvality atp.), tak z vlastní úřední činnosti (zejm. podklady získané součinností se zemí vývozu, zjištění Komise a OLAF v rámci antidumpingových šetření, vědecké poznatky ohledně složení ocelí třídy 26000A, ruský patent obsahující složení ocelí třídy 26000A).

[33] Stěžovateli nelze přisvědčit, že podklady získané od ruských celních orgánů jsou neověřené a neprovázané s dováženým zbožím. Ze správního spisu vyplývá, že žalovaný přípisem ze dne 20. 11. 2019, č. j. 45224-12/2019-900000-073, požádal ruské orgány o doručení podkladů prokazujících chemické složení do tuzemska dovezeného zboží nebo přímo hodnoty jeho CEV podle přiložených obchodních faktur. Pro případ, že nebude možné získat u výrobců dovezeného zboží hutní atesty, certifikáty o složení nebo jiné obdobné dokumenty, požádal žalovaný o zajištění vyjádření daných výrobců, jakou hodnotu CEV má ocel jimi používaná pro výrobu trubek dodaných do tuzemska, vyrobených podle normy GOST 632-80 v pevnostní skupině M, příp. jaké je chemické složení takové oceli z hlediska obsahu chemických prvků nutných pro výpočet CEV. Ruské celní orgány dopisem č. 07-253/1339 ze dne 28. 2. 2020 oznámily, že provedly na základě žádosti tuzemských celních orgánů šetření u vývozce předmětného zboží (Ringo) a v závodech LLC Závod Aveko Tube a JSC Pervouralskiy novotrubniy zavod s tím, že podrobnější informace jsou uvedeny v předložené tabulce a v připojené celní a přepravní dokumentaci. Přílohami dopisu ruských celních orgánů byly kopie ruských vývozních celních prohlášení a k nim se vztahujících dokladů v podobě faktur a dokumentů o kvalitě, které jsou ověřeny ruskými orgány. Žalovaný tuto dokumentaci porovnal s podklady, které k danému případu předložil stěžovatel, a dospěl (dosazením získaných údajů do vzorce pro výpočet CEV) k závěru, že z údajů poskytnutých ruskými orgány o chemickém složení oceli (čísla taveb 6F5519, 6F5526 a 6F8317) je zřejmé, že hodnota CEV předmětného zboží nepřesahuje hodnotu 0,86. Zboží tak spadá pod kód Taric 20, proto podléhá antidumpingovému clu dle nařízení č. 585/2012. Podklady získané součinností ruských orgánů byly dostatečně provázané s posuzovaným zbožím, což dokládá též skutečnost, že ruské orgány a stěžovatel předložili obsahově totožné certifikáty kvality, které obsahují totožná čísla taveb (č. NK 744909/04 ze dne 30. 6. 2017). Současně se jednalo o informace získané na základě mezinárodní dohody (konkrétně Dohody o partnerství a spolupráci, kterou se zakládá partnerství mezi Evropskými společenstvími a jejich členskými státy na jedné straně a Ruskou federací na straně druhé) od celních orgánů země vývozu předmětného zboží. Polemiky stěžovatele stran kvality či neoficiality těchto podkladů jsou tedy nepřipadné. Se stěžovatelem se nelze ztotožnit ani v tom, že neexistuje důkaz, že dovezené zboží skutečně odpovídalo ruské normě GOST 632-80. Z obsahu správního spisu jasně vyplývá, že sám stěžovatel tvrdil, že předmětné zboží této normě odpovídá, k čemuž předložil patřičnou dokumentaci (viz např. stěžovatelem předložený Materiálový A-Test č. 314 ze dne 14. 3. 2015 ve spisu založen pod č. j. 8611-13/2019-530000-51, příloha 2.9.).

[34] Při posuzování hodnoty CEV předmětného zboží žalovaný nevycházel pouze z podkladů získaných dotazem u ruských orgánů, ale též z výše rekapitulovaných podkladů, založených ve správním spisu. Současně prováděl s ohledem na variaci podkladů a z nich vyplývajících informací vícero výpočtů CEV, veškeré výpočty vysvětlil a předestřel, z jakých podkladů při nich vycházel. Žalovaný tak dostatečně zhojil nedostatky ve zjišťování skutkového stavu, které panovaly v případě řízení před celním úřadem. Žalovaný současně obsáhlým doplněním spisového materiálu přesvědčivě vyvrátil námitky stěžovatele, že hodnota CEV jím dováženého zboží byla vyšší než 0,86, důkazní břemeno k prokázání svých tvrzení tak leželo na stěžovateli. Jelikož stěžovatel svá tvrzení přesvědčivě nedoložil, když pouze opakovaně rozporoval zjištění žalovaného, aniž by

pokračování

předložil odpovídající podklady, které by potvrdily jeho tvrzení ohledně hodnoty CEV dovezeného zboží, důkazní břemeno neunesl. Stěžovatel se mýlí, pokud se domnívá, že bylo povinností žalovaného zjistit se stoprocentní jistotou chemické složení zboží, navíc za situace, kdy nebylo možné již žádné vzorky ze zboží odebrat (z důvodu jeho dalšího vývozu). Povinností žalovaného bylo (v souladu s výše citovanou judikaturou) prokázat existenci takových pochybností, které vyvrací průkaznost stěžovatelem tvrzených skutečností (zde konkrétně hodnotu CEV dovezeného zboží uvedenou v celních prohlášeních). Této povinnosti žalovaný dostál, neboť doplnil odvolací řízení o množinu podkladů, kterými vyvrátil stěžovatelem tvrzenou hodnotu CEV dováženého zboží, a svůj postup poměrně detailně popsal v odůvodnění napadených rozhodnutí. Žalovaný tedy nevyužil pro stanovení cla postupu dle pomůcek ve smyslu § 98 DŘ, neboť clo bylo v posuzovaném případě možno stanovit na základě dokazování.

[35] Žalovaný pak nepostupoval v rozporu s požadavky na celní zařazení, tak jak byly shrnuty v rozsudku zdejšího soudu ze dne 30. 3. 2016, č. j. 2 Afs 251/2015-272, jak namítá stěžovatel. Kasační soud vyslovil v tomto rozhodnutí: *„Je na správních orgánech, aby za situace, kdy přistoupí ke změně sazebního zařazení zboží a následnému uvalení antidumpingového cla [čl. 220 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství a § 264 zákona č. 13/1993 Sb., Celního zákona], vyloučily či minimalizovaly pochybnosti o skutkových a právních důvodech zásahu do právní sféry stěžovatele. Nevysla-li v řízení najevo žádná jiná skutková zjištění, která by nejasnost odstranila, je na správních orgánech, a v řízení o správní žalobě i na správním soudu, aby v pochybnostech vycházely z toho, co je pro stěžovatele příznivější“*. Z výše uvedeného je patrné, že žalovaný prokázal, že hodnota CEV stěžovatelem dovezeného zboží je nižší než 0,86, a právě proto spadá toto zboží do kódu Taric 20, a proto podléhá antidumpingovému clu dle nařízení č. 585/2012. Tímto postupem navíc žalovaný minimalizoval pochybnosti o skutkových a právních důvodech zásahu do právní sféry stěžovatele, jak vyžadoval NSS ve výše citovaném judikátu. Kasační soud se s krajským soudem ztotožňuje též v tom, že stěžovatelem předestřená argumentace ohledně výkladových pravidel kombinované nomenklatury, povaze integrovaného sazebníku EU (Taric), který se zakládá na kombinované nomenklatuře, či způsobu označení a zařazení zboží do položek a podpoložek, je vzhledem k předmětu posuzované věci pramálo relevantní. Sporné totiž není zařazení deklarovaného zboží podle relevantních předpisů, ale údaje a podklady ke stanovení hodnoty CEV, na jejichž základě žalovaný zařazení provedl.

[36] Závěry o neunesení důkazního břemene stěžovatelem nemůžou zvrátit ani námitky ohledně absence poučení stěžovatele o jeho povinnosti uchovávat vzorky propuštěného zboží pro případ následné kontroly. Nejvyšší správní soud je za jedno s krajským soudem i žalovaným, že nejen že takovou povinnost zákon na bedra stěžovatele jakožto celní subjekt neklade, ale také, že žalovaný ani celní úřad po stěžovateli nežádali, aby vzorky předmětného zboží uchovával. Jak přiléhavě konstatoval žalovaný, byl to stěžovatel, kdo se rozhodl dovážet zboží ze třetí země, v důsledku čehož měl na základě čl. 15, 51 a 163 celního kodexu disponovat potřebnými informacemi a podklady k prokázání svých tvrzení uvedených v celním prohlášení (tj. včetně zařazení zboží pod kód Taric 80). Bylo současně povinností stěžovatele tyto doklady uchovávat pro účely celních kontrol, a to až po dobu

10 let [§ 10 celního zákona]. Odkázat lze v této souvislosti též například na závěry rozsudku SDEU ze dne 15. 9. 2011 ve věci C-138/10, *DP grup EOOD proti Direktor na Agencija „Mitnici“*, dle kterých „[s]ystém, který nestanoví systematické ověřování celních prohlášení, předpokládá, že deklarant poskytne celním orgánům správné a úplné informace. Článek 199 odst. 1 první odrážka prováděcího nařízení totiž stanoví, že podáním celního prohlášení podepsaného deklarantem nebo jeho zástupcem celnímu úřadu vzniká odpovědnost za správnost údajů uvedených v celním prohlášení“. Zdejší soud musí odmítnout tvrzení stěžovatele ohledně irelevance krajským soudem odkazované judikatury v bodech 29. a 30 napadeného rozsudku. Závěry krajským soudem citované judikatury naopak na daný případ dopadají, neboť z nich vyplývá povinnost stěžovatele jakožto dovozce poskytnout celním orgánům komplexní informace a podklady k jemu deklarovaným skutečnostem. Současně podporují závěr žalovaného a krajského soudu, že celní orgány mohly určit hodnotu CEV předmětného zboží, aniž by měly k dispozici jeho konkrétní vzorek.

[37] Naopak nebylo povinností celních orgánů požadovat již při propuštění zboží údaje k chemické analýze zboží či jeho vzorky. Takový postup by totiž zcela odporoval potřebě rychlosti a efektivnosti průchodu zboží přes hranice a stabilnímu ekonomickému oběhu. Jak v této souvislosti poznamenal Nejvyšší správní soud: „Při hledání spravedlivé rovnováhy mezi zájmem jednotlivců na co nejrychlejší propuštění zboží a zájmem státu na správném stanovení cla a dalších povinných odvodů do veřejných rozpočtů je nutno vzít na zřetel fakt, že celní orgány nemohou v případě každého jednotlivého dovozu vždy důkladně přezkoumávat správnost zařazení zboží do podpoložky celního sazebníku ještě předtím, než rozhodnou o propuštění do navrhovaného celního režimu. Takový přístup by zcela jistě vedl k zahlcení celních orgánů, a tím i ke značnému a zcela nepřijatelnému prodloužení doby čekání na propuštění zboží do příslušného režimu; sotva lze usuzovat, že by tato výrazná překážka obchodování s dováženým zbožím mohla být v zájmu dovozců, a že by tedy mohla být vyvážena jistotou, že otázkou celního zařazení zboží se již celní orgány v budoucnu zabývat nebudou. Spravedlivou rovnováhu lze naopak vidět v tom, že celní orgány relativně rychle propustí zboží do navrhovaného režimu, aniž by přitom rozhodly o zařazení zboží do podpoložky celního sazebníku, a aniž by se tím zbavovaly možnosti správnost tohoto zařazení následně zkontrolovat postupem podle § 127 celního zákona“ (viz rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2006, č. j. 1 Afs 16/2006 - 14).

[38] Stěžovatel se pak v posuzovaném případě nesprávně dovolává zásady *in dubio pro libertate*. Použití této zásady totiž předpokládá možnost alespoň dvou veškerými v úvahu připadajícími výkladovými metodami obhajitelných výkladů právní normy (viz např. rozsudek NSS ze dne 23. 5. 2014, č. j. 4 As 28/2014-40). To však v posuzované věci není splněno, neboť proti sobě nestály dva protichůdné výklady a ani stěžovatel žádný konkurenční výklad nepřednesl. Žalovaný nepochybil ani v otázce posouzení zastoupení stěžovatele, který byl v řízení před celními orgány zastoupen nepřímým zástupcem (Celní jednatelství Zelinka s.r.o.). Tato skutečnost totiž stěžovatele nezbavovala odpovědnosti za správnost a úplnost informací uvedených v celním prohlášení (viz čl. 15 odst. 1 a 2 celního kodexu) či za úhradu cla (srov. čl. 77 odst. 3 celního kodexu).

V. Závěr a náklady řízení

pokračování

[39] Uplatněné důvody kasační stížnosti tak nebyly zjištěny, a Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[40] Současně v souladu s § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel v něm neměl úspěch a žalovanému v něm žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. prosince 2022

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu